

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.343 van 6 november 2002
in de zaak A.104.537 /VII-23.714.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat E. DELVAUX,
 kantoor houdende te 3800 SINT-TRUIDEN,
 Stationsstraat 10, A

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Georgische nationaliteit, op 7 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 7 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 23 december 1999 en verklaart zich vluchteling op 29 december 1999.

1.2. Op 13 april 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 6 april 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene werd verhoord op 10 januari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Georgische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. De Pijper loco Mr. Groeteclaes.

Betrokkene, een Georgisch staatsburger en van origine half Ossetiër, half Georgisch, vraagt in België asiel aan omwille van zijn betrokkenheid in een rebellie, en omwille van de problemen die zijn vader K. V. (OV 4.917.218) ten gevolge van zijn etnie en politieke overtuiging sinds 1990 ondervindt.

In september 1998 zou betrokkene zijn militaire dienst begonnen zijn in de kazerne van Senaki. In de ochtend van 19 oktober 1998 zou betrokkenes bataljon onder leiding van Ekaki Eliava gewapend en in tanks richting Kutaisi opgetrokken zijn. Betrokkene zou pas dan vernomen hebben dat het een rebellie betrof tegen de Georgische overheid. In het dorp Maghlaki zou de groep van betrokkene beschoten zijn door regeringstroepen. Er zouden onderhandelingen gestart zijn. Toen later op de dag de groep van betrokkene opnieuw beschoten werd en velen de aftocht bliezen, zou betrokkene samen met een kennis gevlucht zijn naar het huis van deze kennis. Daar zouden ze via de media vernomen hebben dat de soldaten van de groep van Eliava opgepakt waren en alle militairen die hadden deelgenomen aan de actie eveneens gezocht werden. Tot april 1999 zou betrokkene zich bij deze kennis verscholen hebben. Nadien zou hij naar familie in Eridvi gegaan zijn en zijn ouders verwittigd hebben. Betrokkene zou er van zijn moeder vernomen hebben dat zijn vader ernstige problemen had. Begin december 1999 zou betrokkenes moeder gezegd hebben dat de familie naar Vladikavka ging vluchten. Samen met zijn broer, K. I. OV 4.917.211) en ouders K. V. (OV 4.917.218) en M. R. (OV 4.917.218) zou betrokkene op 10 december 1999 uit

Georgië gevlucht zijn. Op 17 december 1999 zouden ze, met uitzondering van zijn vader, naar België gevlucht zijn. Betrokkenes vader zou omwille van zijn verwondingen pas enkele maanden later naar België zijn gekomen. Op 29 december 1999 heeft betrokkene asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van zijn identiteitskaart en geboorteakte.

Vooreerst dienen in de opeenvolgende verklaringen van betrokkene een aantal tegenstrijdigheden te worden aangehaald die de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo verklaart betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij pas in Eredvi (april 1999) via de media had vernomen dat andere soldaten van zijn bataljon waren gearresteerd en een gevangenisstraf hadden opgelopen (zie DVZ, punt 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaart betrokkene dat hij deze vervolging op collega-soldaten reeds in de eerste dagen na zijn 'desertie' bij de kennis in Kumuri had vernomen (zie CGVS, p. 6,8,9). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart betrokkene ook dat hij via zijn ouders vernomen had dat mensen van de overheid bij betrokkene thuis waren gekomen en hem zochten (zie DVZ, punt 42). Voor het Commissariaat-generaal vermeldt betrokkene dit essentieel feit niet, ook niet wanneer naar betrokkenes actuele vrees en eventuele indicaties dat betrokkene persoonlijk gevaar liep, gevraagd werd (zie CGVS, p.8).

In vergelijking met de verklaring van zijn broer K.I. (4.917.211) kunnen eveneens een aantal tegenstrijdigheden worden aangehaald. Volgens betrokkenes verklaring voor het Commissariaat-generaal zou zijn broer slechts enkele dagen voor hun vertrek naar Vladikavka bij hem zijn gekomen (zie CGVS Rustom, p.10). De broer verklaart echter dat hij sinds mei 1999 naar betrokkene is gegaan en er gebleven is tot hun vertrek naar Vladikavka (zie CGVS Irakli, p.3). Het moment waarop de familie betrokkene en zijn broer op 10 december 1999 kwam halen situeert betrokkene in de voormiddag (zie CGVS Rustom, p.10), zijn broer situeert het in de namiddag (zie CGVS Irakli, p.3). Ook op basis van bronnen beschikbaar op het Commissariaat-generaal dient te worden gesteld dat betrokkenes asielrelaas een bedrieglijk karakter vertoont. Zo komen verschillende feiten van de chronologie van de gebeurtenissen van 19 oktober 1998 niet overeen met de door betrokkene opgegeven versie van de feiten. De belangrijkste verschillen betreffen volgende feiten. Volgens betrokkene zouden alle militairen in de kazerne om 5 uur 's ochtends gewekt zijn en zou heel het bataljon zonder geweld hun oversten en Eliava hebben gevolgd (zie CGVS, p.2-5). Volgens bronnen beschikbaar op het Commissariaat-generaal zouden aanhangers van voormalig president Chamsakhurdia onder leiding van Ekaki Eliava de tankbasis hebben overvallen om 2 uur 's nachts (SWB, 20 en 2111011998; Georgia, Monthly Chronology, 10/98).

Volgens betrokkene zouden de onderhandelingen en de gijzelingen hebben plaatsgehad onmiddellijk na de eerste vuurgevechten die zouden begonnen zijn om 10 uur 's ochtends, in het dorp Maghlaki, bij Kutaisi (zie CGVS, p.2-5). Volgens de bronnen werden regeringsafgevaardigden gegijzeld lang voor de eerste vuurgevechten en gebeurde dit evenmin in de buurt van Kutaisi, maar bij Samtredia. Ook de onderhandelingen vonden plaats vóór de vuurgevechten en situeerden zich in Khoni (SWB, 20 en 2111011998; Georgia, Monthly Chronology, 10/98). De rebellie zou geleid worden door Ekaki Eliavi en Nerno Burchuladze (SWB, 20 en 2111011998; Georgia, Monthly Chronology, 10/98). Betrokkene heeft er echter geen weet van dat deze laatste betrokken zou zijn in de muerij (zie CGVS, p.4-5). Uit alle informatie blijkt tevens dat de rebellie volledig het werk is van aanhangers van Chamsakhoerdia en Eliava (SWB, 20 en 21/1011998; Georgia, Monthly Chronology, 10/98), bijgevolg is het niet geloofwaardig dat betrokkene, zoals hij beweert, samen met zijn bataljon gedwongen werd mee te werken aan de muerij (zie CGVS, p.3).

Deze elementen en tegenstrijdigheden samen, maken dat geen geloof kan worden gehecht aan betrokkenes asielrelaas. Uit betrokkenes verklaring voor het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat hij zijn asielmotieven voor een deel steunt op de problemen aangebracht door zijn vader (K. V. OV 4.917.218). Hierover dient opgemerkt dat wat betreft het door hem ingediend dringend beroep een bevestigende beslissing van weigering van verblijf is genomen. Derhalve dient ook voor betrokkene wat betreft deze problemen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf te worden genomen.

Betrokkenes identiteitskaart en geboorteakte wijzigen voorgaande conclusie niet. Deze documenten betreffen enkel persoonsgegevens en deze staan niet ter discussie.

Bijgevolg kan er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"M.b.t. het belang van verzoeker bij het verzoek tot nietigverklaring.

Volgens de definitie van de Conventie van Genève van 1951 is een vluchteling elke persoon die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die de bescherming van dat land niet meer kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijn politieke overtuiging. Verzoeker koestert een gegronde vrees voor vervolging. Hij wordt vervolgd o.v. zijn politieke activiteiten en kan geen beroep doen op bescherming door de overheid (ic de politiediensten) van zijn land. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen stelt dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond zou zijn, en dat er in zijn hoofde geen ernstige vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van de Conventie van Genève van 28.06.1951. De op het C.G.V.S. gestelde vragen zijn niet van aard om op eenduidige wijze te kunnen besluiten dat de verklaringen van verzoeker niet betrouwbaar zouden zijn. De Commissaris-Generaal meent dat er tegenstrijdigheden zijn tussen het relaas van verzoeker en dat van zijn ouders en broer. De beweerde tegenstrijdigheden hebben betrekking op details en doen fundamenteel geen afbreuk aan het relaas van verzoeker en zijn ouders en broer. De kern van het relaas van verzoeker bestaat erin dat hij door de voornoemde problemen zijn land heeft moeten ontvluchten o.v. zijn deelname aan een militaire opstand onder leiding van Ekaki Ehava. Verzoeker laat opmerken dat de toestand in Georgië allesbehalve veilig is voor deserteurs. Hij merkt op dat Eliava op 5 juni 2000 in Zestaponi in een hinderlaag liep en gedood werd. Gezien de moord op Eliava is de actuele toestand in Georgië voor zijn medestanders (of voor de personen die beschouwd worden als medestanders ic verzoeker) onzeker en mogelijk zeer gevaarlijk. Het is derhalve allerminst uitgesloten dat verzoeker het slachtoffer zou kunnen worden van schendingen van zijn elementaire mensenrechten. Verzoeker wordt door de autoriteiten in zijn vaderland niet beschermd tegen vervolging, integendeel het heeft er alle schijn van dat de autoriteiten de hand hebben in de moord op Eliava. Bijgevolg is het leven van verzoeker mogelijk eveneens in gevaar. De C.G. heeft echter nagelaten dit te onderzoeken.

Daarnaast is de asielaanvraag gerelateerd aan de problemen van zijn vader, dewelke eveneens een verzoek tot nietigverklaring heeft neergelegd. Verzoeker concentreert zich bij het beantwoorden van de vragen niet op details. Hij focust zich op de kern van de zaak. Zijn verhaal is logisch en consistent. Derhalve doorstaat de aanvraag de marginale toetsing en had de CG minstens een verder onderzoek moeten bevelen. Belangrijk voor verzoeker is dat er voor verzoeker als deelnemer aan een militaire, opstand en als deserteur geen andere mogelijkheid overbleef dan zijn land te ontvluchten en dit heeft hij ook aan de Commissaris-Generaal trachten duidelijk te maken. Ten onrechte werd dus besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Verzoeker vreest voor zijn fysieke integriteit. Dit was de reden waarom verzoeker zijn land is ontvlucht en is derhalve de reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. Verzoeker wordt door de autoriteiten in zijn vaderland niet beschermd tegen vervolging, integendeel. De bestreden beslissing bevestigt de verblijfsweigering en kan tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. Verzoeker heeft er alle belang bij om de nietigverklaring te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien hij dit niet doet, zijn meest elementaire mensenrechten in gevaar komen. Verzoeker heeft aldus een geldig en voldoende belang. Zijn belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig.

M.b.t. de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat hij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat hij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Verzoeker heeft tal van gegevens aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging, doch deze gegevens zijn niet naar behoren geïnterpreteerd. Het is duidelijk dat er, wat verzoeker betreft tal van ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De Commissaris-generaal heeft deze aanwijzingen ten onrechte ter zijde geschoven. Aldus is de bestreden beslissing niet naar behoren van recht gemotiveerd. Dat de bestreden beslissing dan ook indruist tegen art. 6 E.V.R.M. doordat verzoeker op die wijze geen eerlijke behandeling krijgt van zijn zaak".

2.2. Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt besloten tot de bedrieglijkheid nadat werd vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag een aantal tegenstrijdigheden bevat die de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnen; dat verzoeker geen enkele van deze tegenstrijdigheden poogt te weerleggen, maar zich beperkt tot de loutere affirmatie dat deze tegenstrijdigheden slechts betrekking hebben op details en niet op de kern van zijn asielaanvraag; dat dient te worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal over een discretionaire bevoegdheid beschikt; dat het, gelet op zijn marginale toetsingsbevoegdheid, niet aan de Raad van State toekomt om het asielonderzoek over te doen; dat gelet op het aantal tegenstrijdigheden, die alle juist deze gebeurtenissen betreffen waarop verzoeker zijn asielaanvraag stoelt, het oordeel van de Commissaris-generaal niet kennelijk onredelijk is; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes november tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.